

Coronată cu zambile, cu narcise presărată,
Catifea, sau țesătură de brocart muiată 'n fir,
Verdea undă ce, ici-colo, e un aur de Ophir,
Se rostogole a lene de flori cutremurată.

Prin văpaia azurie, ca schintet din ochi de bard,
Nuferi candidi, vioarele, flori albastre de cicoare,
Fulgerări de luciole, — giuvaere mișcătoare, —
Joacă 'n raza luminoasă a electricului fard.

VI

Și chiar sufletul meu este rază, cântec și magie!
Și colorile din juru-mi, nimb al cerului divin,
Le beau sacra voluptate ce mă 'nbată ca un vin,
Iar întreaga mea făptură e întreagă armonie.

Vai de răi! fără 'ncetare de-al lor aur torturați, —
Chinulți de conștiință, — îngrijați fără 'ncetare —
Pentru ei, natură, vecinic, farmec n'are, — voce n'are,
Și sub stele, sau sub soare, trec ca morții de 'nghjățați.

Rară gemă, — blondă Lewki, — stâncă, unde, nici-odată,
Nu s'a pus cămin statornic, ci cămin întâmplător,
Schintează tot mai dulce, și aruncă pe-al meu dor
Un reflex din nalta pace de sub bolta-ți înstelată.

Alexandru Macedonski

Ironii tragice

— (Cel ce făgăduiește). —

PARTEA ÎNTÂIA

Era vesel, și căuta să pară melancolic.
Iși desenase, cu o respingătoare stăruință, două cute
fine ce purcedeau să se întindă de la nările nasului și
sfârșeau în josul bărbiei, — și călcă cu o silită și voită
greutate.

Subțioară, vecinic o carte grotesc de bogat legată.
Ii flutură, la gât, o funtă și'n ochi dănțuiau scânteii...

PARTEA DOUA

Debutul:

Amici, rude, amante.

Un murmur, o tresărire colectivă: iată-! E chiar
dânsul!

«Romeo» a extaziat modistele, a entuziasmat pe vân-
zătorii de prăvălie, și a făcut să picure lacrimi senti-
mentale din ochii frumoaselor.

E el, — Romeo!

O, ce delir în sală! și ce delir în sufletele falsificate
de Verlaine și de pozele litografiate ce-l arătau pe
Sully în atitudini indecente.

... Gazetele scriau a doua zi: «Tânărul făgăduiește
mult».

PARTEA TREIA

«Tânărul» s'a insurat. O «Julietta» cu ochii verzi și
inima tânără, și cu nu știu câte zeci de mii de lei,
l'a «prins» și l'a «făcut al ei»...

«Romeo»-cel de eri — s'a făcut coșcogeamite om «în
toată firea», cum ar spune un funcționar, sau un socru
provincial.

Nu mai joacă pe Romeo, dar e nebun dupe Julietta!
Și ori de câte ori apare pe scenă, gazetele scriu:
Domnul X, pe care l'am apreciat în «Romeo», a inter-
pretat, aseară, rolul lui Oliolio din piesa: «Amorul» sau
«câinele unchiului Max».

Hotărât: d. X făgăduiește mult!

De câte ori citea aprecierile astea, de atâtea ori se
încrunta.

Acest «făgăduiește mult» îi dorea ca un buboiu.
Se resemnă, însă, curând. De altfel: nu făgăduia oare?
... Și adormea, în ochi cu mulțumiri estine, în brațe
cu Julietta de odinioară...

IV

A încărunțit.

Nevasta i-a murit, dar îi trăește un fecior adorabil.
Fecionul e crai, cuceritor și are o ambiție: vrea să
fie jockey! Până atunci, călărește într'una.

Actorul joacă acum numai în farse.

Intruchipează pe «șmecherii» bătrâni, cu flori la bu-
tonieră, cu reumatisme în picioare și cu inele de metal
estin în degetele mâinilor tremurânde.

Când joacă, strănută mereu. În galeria, spălătoreasa
teatrului, râde. Când duce paharul la gură, sala aplaudă.

... Și când cortina se lasă, macabră, peste ultimul
act al unei piese-premieră, actorul oftează.

A doua zi gazetele scriu: D. X a jucat iar în noua
comedie. Ne-am putut încredința din nou că acest actor
«făgăduiește mult».

Oh, oribilul făgăduiește mult!

Actorul, la citirea rândurilor din gazetă, își amintește
debutul, și lacrimi îi umezesc genele...

Actorul a răposat întru Domnul — ca toți bunii creștini.

Un dric banal și democrat îl duce la locul — hai să
rîdem și să-i zicem — de veci!

Gazetele, a doua zi, scriau: A murit bietul X. Păcat!
(Observați lirismul sec de reporter inteligent) «Făgă-
duia mult».

I. Peltz

PAGINILE ZILEI

Câteva cuvinte — Dacă nu ar fi obștește cunoscut de
pentru d. Iorga. oamenii de bună-credință care au urmărit
activitatea mea politică și literară că, eu,
n'am lingusit nici-odată pe nimeni, n'ași adresa, prin «Life-
ratorul», d-lui Iorga, cuvintele ce vor urmă. Dar toți știu că
am îndurat suferințele cele mai amare numai ca să nu mă
plec, și că, chiar cu prețul ne-popularității, am spus tot
d'auna adevărul pe față... Am judecat, poate, pe oameni, uneori,
greșit, dar n'am fost condus, în această privință, de interese
personale, ci numai de adevăr, oricare l'ași fi crezut eu că este.

Astfel, în trecutul meu, pe când toți bărbații noștri politici,
care duseseră campanii aprigi contra regelui Carol, s'au făcut
dinastici, eu am fost cel din urmă care am rămas adversarul
lui neîmpăcat, până ce, în sfârșit, acest Rege a ajuns să
crească atât de mult sufletește în cât să fie cel mai pa-
triot dintre români. De asemeni, în cestiunea «epigramei-Emi-
nescu», numai ca să nu par că dau înapoi, am lăsat să fiu
birfit și spurcat aproape 25 de ani fără să produc dovezi,
cum puteam, și cum o voi face în adnotările volumului scrie-
rilor mele complete ce va apărea în curând, că zisa Epi-
gramă era scrisă și dată la tipar înainte de înnebunirea lui
Eminescu, și că, prin urmare, ea nu'l putea privi.

Un om care se înfățișează sub un asemenea caracter, nu
poate să fie nici măcar bănuț că e vre-unul dintre cei care
se tem, sau care, în temeiul vre-unui interes oare-care, se
pleacă.

Cu atât mai puțin o asemenea bănuială poate să urce până
la ei, când se va adauga și următoarele două fapte, ce
sunt realități dintre cele mai exacte, și anume: 1) Dus, la
1876, dinaintea Curții cu jurați, pentru un delict de les-Majestate,
eu care, atunci, eram minor, și a cărui învinuire era și pres-
crisă, nu am voit să invoc nici minoritatea nici prescrierea,
și am preferat să risc a fi judecat și condamnat. Dintre advocații
mei de atunci, d. d. Mihail Pherekyde și Nicolae Fieva, trăiesc,
și dânsii n'ar putea de cât să confirme zisele mele.

2) Un alt fapt mai este că, pe când partidele noastre
politice, fără excepțiune, se înteadaseră Germaniei, eu singur
am rămas în picioare, filo-francez convins, și purtător al stea-
gului neo-latin, cum sunt, de altminteri, și astăzi, în literatura
noastră.

Pot dar, să spun d-lui Iorga, fără nici-o grijă că voi fi
socotit că mă plec unei nevoi vremelnice, că l'am socotit, în
adâncul conștiinței, și în tot d'auna, ca pe un om cu o cultură